

خلاصه

زمینه و اهداف: سندرم دیسترس تنفسی (RDS) در اثر فقدان سورفاکتانت بوجود می آید و یکی از علل عمده مرگ و میر شیرخواران نارس می باشد. روش تزریق سورفاکتانت به راه هوایی با انتقال از انتوباسیون با لوله تراشه و یا اخیراً با تعبیه ماسک لارنژیال انجام می شود هدف این مطالعه مقایسه دو روش تزریق سورفاکتانت در نوزادان نارس می باشد.

مواد و روش کار: این مطالعه در نوزادان پره سچور پذیرش شده در NICU بیمارستان الزهرا تبریز که سن حاملگی ۳۳-۳۷ و وزن تولد بالای ۱۸۰۰ گرم دارند و با تشخیص سندرم دیسترس تنفس براساس علائم بالینی، نیاز به اکسیژن و شواهد رادیولوژیک بستری شده و براساس شدت بیماری که با RDS Score تعیین می شود و نیاز به fiO_2 بالای ۵۰٪، درمان با سورفاکتانت ضرورت دارد. بطور تصادفی براساس جدول اعداد تصادفی در یکی از دو گروه درمان با سورفاکتانت از طریق لوله گذاری تراشه و با استفاده از ماسک حنجره قرار گرفتند.

نتایج: تفاوت در ساچورشن اکسیژن هنگام تزریق سورفاکتانت بین دو گروه INSURE و LAM معنی دار بود ($P= ۰/۰۰۴$) تفاوت بین گروه ها در کاهش میانگین Fio_2 برای ساچورشن اکسیژن معنی دار نبود. ۸۸٪ LAM و ۹۲٪ INSURE

نتیجه گیری: نتایج ما نشان می دهد که LAM می تواند روش امن و درمان برای تجویز سورفاکتانت در نوزادان بکار برده شود.

کلمات کلیدی: سندرم دیسترس تنفسی، سورفاکتانت، لارنژیال ماسک